

## Arrest

nr. 240 270 van 31 augustus 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 juni 2018 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 juni 2018 om internationale bescherming. Op 24 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

#### *A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun te zijn, afkomstig uit Char qala in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Uw moeder stierf een natuurlijke dood toen u een kind was. Uw vader hertrouwde, en met uw stiefmoeder Nafisa kreeg hij nog drie kinderen, twee jongens en een meisje. Uw vader werkte als landbouwer. U ging naar school in Char qala waar u bij uw vertrek in de achtste graad zat.*

*Op school was er een klasgenoot, Ali, over wie werd gezegd dat hij bij de taliban was. Ali sprak al vaker over de taliban en het verjagen van de buitenlanders uit Afghanistan, maar alleen met u en niet met andere jongens op school. Op een dag verdween hij. Het gerucht deed de ronde dat hij bij de taliban was gegaan. Ongeveer een zestal maanden later dook hij weer op in het dorp. Hij ging naar de mullah en vroeg om u te spreken. U ging akkoord. Hij ging u alles uitleggen en nam u mee in een wagen naar Sangar in Alingar district. In de wagen zaten gewapende mannen, blijkbaar taliban. Op die plek in Sangar zag u andere taliban. Ali probeerde u ervan te overtuigen om ook bij de taliban te gaan. De andere talibanleden zeiden in de dagen die daarop volgden dat u jihad moest doen. De eerste vijf dagen vertelden ze u allerlei religieuze zaken. Toen kwamen ze met twee Afghaanse militairen aanzetten die ze voor uw ogen onthoofdden. Voor hen was dit jihad, zeiden ze, alle soldaten moesten gedood worden. Ze probeerden u te overtuigen een zelfmoordaanslag te plegen. Sindsdien heeft u nachtmerries, slaapproblemen en geheugenproblemen. Na tien dagen zei u aan Ali dat u weg wou, daarop stuurde hij u naar huis terug, op voorwaarde dat u geen klacht indiende bij het districtshuis. Anders zou hij u en uw ganse familie vermoorden. Hij vertelde u dat hij bij de taliban was gegaan omdat de overheid zijn vader had gedood en wraak wou nemen. In die tien dagen dat u vermist was, was uw vader melding gaan doen bij de autoriteiten van uw verdwijning. Terug thuis sloeg uw vader u en vroeg waar u geweest was. U vertelde hem alles. U vernam dat de autoriteiten u al waren komen zoeken omdat ze dachten dat u bij de taliban was gegaan. Uw vader besloot dat u diende te vluchten. Hij bracht u naar Aghrabad waar u de nacht doorbracht bij uw oom, de broer van uw stiefmoeder. De dag nadien regelden uw oom en vader uw reis. U reisde via Kabul naar Pakistan, Iran, Turkije en verschillende Europese landen. Op 14 maart 2017 diende u onder dwang een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije in. U verbleef in een open en een gesloten opvangcentrum. U werd er geslagen waardoor u nog pijn hebt aan uw hand. U verliet Bulgarije vooraleer een beslissing te krijgen en reisde door naar België. Op 19 juni 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige.*

*U hebt weer contact met uw vader sinds uw aankomst hier. U vernam van hem dat de autoriteiten enkele keren per maand op zoek kwamen naar u omdat ze denken dat u bij de taliban bent gegaan. Uw vader zei hen niet te weten waar u bent. U vreest ook nog de taliban die u zouden doden als ze u zouden vinden.*

*U legde volgende documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming: een kopie van uw taskara, een poststuk als bewijs van te verwachten post, een enveloppe, en een aanvraag tot consultatie bij een psychiater.*

*Op 3 januari 2019 werd schriftelijk een opmerking doorgegeven op het doorgestuurde verslag van het persoonlijk onderhoud (correctie inzake het antwoord op de vraag welke de vijfde maand is van de Afghaanse kalender).*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring geboren en getogen te zijn in het dorp Char qala, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U verklaarde er uw hele leven te hebben gewoond, tot uw vertrek uit het land dat ergens in het najaar 2017 was (CGVS p. 7).

Vooreerst dient te worden vermeld dat aan uw minderjarigheid bij aankomst geen geloof kan worden gehecht. U gaf initieel op bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 16 jaar en 6 maanden oud te zijn (zie inschrijving DVZ dd. 18/06/2018). Na onderzoek van uw leeftijd in opdracht van de Dienst Voogdij is

gebleken dat u op datum van 4 juli 2018 meer dan 18 jaar oud bent (zie administratief dossier). U door het CGVS gevraagd op 13/11/2018 wat uw leeftijd is gaf u aan 17 jaar oud te zijn. Uw vader zei u dit zo en het staat ook zo genoteerd op uw taskara (CGVS p. 5-6). Wat uw werkelijke geboortedatum is weet u dan weer niet. De verklaring van uw vader inzake uw leeftijd is geen afdoende argument. Een taskara is evenmin voldoende bewijs van uw werkelijke leeftijd. Uit objectieve informatie blijkt immers dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben, gezien deze makkelijk op allerlei niet-reguliere manieren te verkrijgen zijn, zowel binnen als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van authentieke onderscheiden worden, zelfs niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. Bovendien betreft de taskara slechts een fotokopie terwijl een fotokopie weinig betrouwbaar is. Aldus kan worden aangenomen dat u ouder bent dan u zich voordoeft en u de Belgische asielinstanties hebt proberen te misleiden wat betreft uw werkelijke leeftijd. Dit heeft een negatieve invloed op uw algemene geloofwaardigheid.

Zo blijkt uw kennis van de lokale geografie uitermate beperkt te zijn voor iemand die stelt zijn hele leven in Qarghayi, Laghman te hebben gewoond. U beweert geboren en getogen te zijn in het dorp Char qala, dat volgens uw verklaringen gelegen is in de buurt van volgende dorpen: Gorkala, Changan, Aghrabad, Mandrawor, Balochabad Mir Alam qala, Sepai qala (CGVS p. 7). Bepaalde van deze dorpen kunnen inderdaad worden teruggevonden in de objectieve informatie, andere dan weer niet. Het volstaat echter niet om verschillende dorpen te kunnen opnoemen om een herkomst uit de regio aan te tonen. Zo blijkt u veel plaatsen in uw district en omgeving niet te kunnen situeren. U gevraagd welke dorpen u passeert tussen uw dorp en het districtscentrum van Qarghayi geeft u een beschrijving en noemt u plaatsen als een schrijn en een winkel van een persoon (CGVS p. 7-8). U noemt slechts één dorp onderweg naar het districtscentrum, met name Tarang, wat toch weinig is gezien de verschillende dorpen die te merken zijn op de bijgevoegde kaarten. Gevraagd of de plaats Lalkhanabad u iets zegt antwoordde u ontkennend, terwijl uit de informatie blijkt dat dit de naam is voor het districtscentrum van Qarghayi (CGVS p. 9). Ook de naam Mehterlam zei u niks, behalve dat het de naam is van een schrijn, Mehterlam Baba (CGVS p. 14). Dat het ook de naam is van het provinciecentrum is u blijkbaar ook ontgaan, u ontkende zelfs dat Mehterlam de naam is van een plaats. Bij de naam Surkhakan weet u dan wel dat er een brug gelegen is op die plaats, ondanks het feit dat u er ook nooit bent geweest (CGVS p. 9). Gevraagd Surkhakan te situeren ten opzichte van uw eigen dorp stelt u dan weer dat niet te kunnen aangezien u er nooit bent geweest. Gevraagd in welke algemene richting Surkhakan dan ligt, richting districtscentrum of een andere richting kan u daar ook niet op antwoorden. Het is dan ook duidelijk dat de weinige geografische kennis die u bezit ingestudeerd is of op een andere manier opgedaan dan door een verblijf in de regio. Ook het alom gekende Gamberi kan u niet situeren. U weet dan wel dat het een woestijn is, maar bij welke grotere dorpen het gelegen is kan u niet zeggen. Evenmin bent u op de hoogte dat een van de grootste militaire basissen in Afghanistan waar buitenlandse troepen gestationeerd waren, zich daar bevond (CGVS p. 11). Gevraagd of u nog iets meer kon zeggen over Gamberi dan dat er nomaden wonen moest u immers het antwoord schuldig blijven. Opmerkelijk genoeg weet u na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud wél te zeggen dat zich een militaire basis bevindt in Gamberi (CGVS p. 13).

Dat u bepaalde zaken hebt ingestudeerd blijkt des te meer uit uw antwoord op de vraag of u Darunta kent (CGVS p. 10). U kan hierop enkel antwoorden dat het een plaats is, u weet niet waar het is of wat er gebeurt. Dit is opmerkelijk gezien het belang van Darunta in de regio op vlak van elektriciteitsvoorziening, mobiliteit en irrigatie. Dat er een dam gelokaliseerd is, al sinds de jaren '60, weet u niet aangezien u aangeeft niet op de hoogte te zijn van het bestaan van een dam in Qarghayi of in de omgeving van Qarghayi (CGVS p. 9). Het is echter opvallend dat u na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud plots wel kan zeggen dat Darunta niet ver is van Jalalabad en de basis Gamberi gelegen is tussen Jalalabad en Darunta (CGVS p. 17). Kort voordien had u zelf nog gezegd niet te weten waar Darunta ligt (CGVS p. 10). U wijt dit aan uw geheugenproblemen en zou het zich plots weer hebben herinnerd wanneer u hiermee wordt geconfronteerd. Hier kan maar weinig geloof aan worden gehecht. Ook antwoordde u spontaan op de vraag aan welke districten Qarghayi grenst van de provincie Laghman dat 'er vijf districten zijn in Laghman' waarbij u ze alle vijf opsomt (CGVS p. 13). Dit antwoord wijst er op dat u dit ingestudeerd hebt. Gepeild naar uw verder kennis van de regio en gevraagd of u al gehoord had van Khogyani antwoordt u bevestigend, maar waar het juist ligt weet u niet, ook niet in welke provincie (CGVS p. 13). Het is dan ook opvallend dat u niet spontaan zegt dat het een buurdistrict is van Qarghayi gelegen in de provincie Nangarhar, net als Behsud.

Ook inzake de rivieren in de regio bent u weinig op de hoogte. U geeft aan dat er twee bruggen zijn vooraleer u het districtscentrum bereikt, een oude en een nieuwe. Volgens u heet de stroom waarover de bruggen gebouwd zijn de Qarghayi-rivier (CGVS p. 8). Het is volgens u de enige rivier door het

district, wat zoals uit bijgevoegde informatie blijkt niet klopt. Immers stromen de Alingar en Alishing rivieren samen in Laghman, en komen deze beide rivieren in Qarghayi samen met de Kabul rivier. U gevraagd van waar naar waar de Qarghayi-rivier stroomt, ter verduidelijking over welke rivier u juist spreekt, antwoordt u niet op de vraag: u zegt in de plaats dat jullie naar daar gingen om te zwemmen in de zomer (CGVS p. 8). Of die rivier in de richting van een ander district stroomt weet u niet. Inzake overstromingen in de regio bent u eveneens vaag in uw antwoorden. U weet dan wel dat er huizen vernield worden bij overstromingen en velden (CGVS p. 8). Van de reden van deze overstromingen bent u niet op de hoogte, wat wel opmerkelijk is voor iemand die zegt uit de regio te komen en de zoon te zijn van een landbouwer. Dat veel van de vroegere aangelegde kanalen die de watertoevoer reguleerden door het jarenlange conflict vernietigd zijn waardoor de velden vaak overstromen is iets wat u als lokale inwoner en zoon van een landbouwer toch zou moeten weten. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat er verschillende projecten zijn opgestart en aangevat in de regio om de gevolgen van de terugkerende overstromingen te beperken voor de lokale bevolking. Zo werd er in het dorp Deh Mazang in uw district in 2011 een muur gebouwd om dorpen en velden tegen deze terugkerende 'flash floods' te beschermen. U beweert integendeel dat de overheid niks ondernam in de regio, dat mensen enkel een keer wat bloem kregen (CGVS p. 9). Van de bouw van beschermingsmuren tegen de overstromingen bent u zelfs niet op de hoogte (CGVS p. 18).

Tevens kan er getwijfeld worden aan uw verklaring de zoon te zijn van een landbouwer. U geeft aan dat uw vader een twee à tweeënhalve jerib grond heeft (CGVS p. 4). Hij verbouwt tarwe, maïs en andere dingen, u moest hem daarbij nooit helpen. Een deel van de opbrengst was voor jullie zelf, de rest werd verkocht. Waar uw vader de gewassen ging verkopen weet u echter niet (CGVS p. 4). Hoeveel uw vader kreeg voor bijvoorbeeld een eenheid tarwe kan u ook niet zeggen. Dat uw vader zich daarmee bezig hield is geen geldig excuus, u was immers de oudste zoon en er kan verwacht worden dat een landbouwer minstens zijn oudste zoon bij dergelijke zaken zou betrekken. U gevraagd of er nog andere typische gewassen geteeld werden in de regio gaf u aan dat er perziken en abrikozen worden geteeld, en nog enkele groenten (CGVS p. 10). Omdat u zelf geen landbouwer was zou u niet op de hoogte zijn van de teelt van andere soorten fruit. Echter moet men zelf niet als landbouwer werken om te kunnen merken dat in Qarghayi veel druiven, granaatappels, walnoten en katoen worden geteeld. Uw ontwijkend antwoord wijst er alweer op dat u geen waarachtige verklaringen aflegt omtrent uw achtergrond en profiel. De opmerking doorgestuurd na het persoonlijk onderhoud inzake het antwoord op de vraag wat de vijfde maand is van de Afghaanse kalender is een post-factum correctie waarmee u niet kan aantonen over voldoende kennis te beschikken van de Afghaanse kalender (CGVS p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers foutief verklaard dat de vijfde maand saur was, om dit nadien te corrigeren naar, alweer foutief, saratan.

Ook inzake plaatselijke gebeurtenissen, bouwprojecten en veiligheidsincidenten blijkt uw kennis beperkt. Zo weet u niet dat er in augustus 2016 een vijftigtal mensen uit een zelfde familie in het dorp Farmankhel ziek zijn geworden door drinkwater dat gecontamineerd was (CGVS p. 9). U gevraagd of u het dorp Farmankhel kende antwoordde u bevestigend, maar u zou niet weten waar het juist ligt aangezien u er nog nooit bent geweest. Gevraagd of u gehoord had van het besmette drinkwater moest u ontkennend antwoorden. Gevraagd of u weet hebt van een incident of ontploffing in een moskee in Qarghayi moet u ook het antwoord schuldig blijven, terwijl uit informatie blijkt dat bij de ontploffing in 2014 een mullah is omgekomen (CGVS p. 11-12). Het enige incident waar u vaagweg naar kan verwijzen is een aanval op buitenlanders op een brug door taliban op motorfietsen, maar wanneer dat incident gebeurde weet u niet (CGVS p. 12). Verder in het persoonlijk onderhoud beweerde u nog dat u door thee te brengen naar de dorpsouderen tijdens hun bijeenkomsten wel eens zaken hoorde over aanslagen of aanvallen (CGVS p. 17). Desondanks kon u niet zeggen of er ooit buitenlanders te zien waren in uw district of de omgeving. U gaf enkel vaagweg aan bij verdere vraagstelling dat u hoorde dat er een zelfmoordaanslag werd gepleegd op buitenlanders; maar wat ze in uw district kwamen doen of in welke hoedanigheid ze er waren weet u niet. U kan zelfs niet zeggen of er buitenlandse militairen actief waren in uw regio (CGVS p. 17). Ook noemde u verkeerdelijk Mohamadullah Sherzad en vlak erna Mohamad Asif Nang als de provinciegouverneur bij uw vertrek uit Laghman, terwijl volgens de bijgevoegde informatie Mohamad Asif Nang pas gouverneur is geworden in februari 2018, toen u al vertrokken was (CGVS p. 21). U had dus Abdul Jabbar Naemi moeten zeggen, van wie u dan wel weer wist dat hij de voorganger was van Mohamad Asif Nang (CGVS p. 21). Inzake aanwezigheid en activiteiten van de taliban was uw kennis eveneens beperkt. U gevraagd of er ooit clearance operaties gebeurden in de regio om dorpen te bevrijden van de taliban wist u dit niet, evenmin kon u zeggen of bepaalde dorpen onder controle waren van de taliban (CGVS p. 21). U gaf één naam van een lokale talibanleider, maar wat hij precies gedaan had of wat u dan over hem gehoord had kon u niet verduidelijken. U hield het bij het vage "de ouderen hebben gezegd dat hij de vertegenwoordiger was

van de taliban". Nogmaals gevraagd naar incidenten waarbij taliban betrokken waren geeft u geen details en verwijst u alleen naar een vage situatie waarbij "taliban in de dorpen eten komen vragen aan de mensen" (CGVS p. 22). U twee maal gevraagd of er veel steun was voor de taliban in uw dorp, iets wat u als lokale inwoner toch kan opgemerkt of gehoord hebben, geeft u ontwijkende antwoorden. Eerst geeft u weer aan dat ze eten vroegen aan de dorpingen, erna zegt u enkel dat de taliban 's nachts komen de mensen hen eten en water geven. Het is duidelijk dat u niet wil ingaan op de vragen een schets te geven van de lokale situatie (CGVS p. 22).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in Char qala, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Qarghayi, komt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven die zich daar afspelen, met name uw bewering door een klasgenoot te zijn misleid om toe te treden tot de taliban, en als gevolg hiervan een vrees te koesteren gedood te worden door zowel de taliban als de autoriteiten, eveneens ernstig in het gedrang. Verschillende opmerkingen zetten de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vluchtmotieven nog meer op de helling. Vooreerst kan u niet de volledige naam zeggen van Ali, uw klasgenoot, terwijl u beweerde al sinds de derde of vierde graad met hem te hebben samen gezeten (CGVS p. 25). Verder blijkt u in een eerdere verklaring ook een andere naam te hebben gegeven voor deze klasgenoot: tijdens uw verklaring voor bureau Minteh van de Dienst Vreemdelingenzaken noemde u hem Ahmad (zie fiche niet-begeleide minderjarige Minteh). U hiermee geconfronteerd houdt u vol de naam Ali te hebben gezegd (CGVS p. 30). Of Ali ook met andere klasgenoten over de taliban sprak weet u niet, zegt u (CGVS p. 26). U gevraagd wat Ali allemaal tegen u dan zei over de taliban kan u niet veel uitweiden. U herhaalt alleen dat hij zei dat hij een talibanregime wou, dat de overheid slecht was.

Verder geeft u aan dat na zijn verdwijning het gerucht de ronde deed dat hij zich aangesloten had bij de taliban (CGVS p. 27). De vraag rijst hoe dit gerucht ontstaan zou zijn in de door u geschetste lokale context. Immers beweerde u dat niemand op school wist dat Ali een aanhanger was van de taliban, u was de enige met wie hij hierover sprak. Er was ook niemand van zijn familie die aangesloten was bij de taliban (CGVS p. 26). Ondanks zijn verdwijning, die blijkbaar uitzonderlijk was in het dorp, zou ook niemand van zijn familie hem gaan zoeken zijn zo beweerde u (CGVS p. 27). U gaf als reden dat dit was omdat er al geruchten waren dat hij bij de taliban was gegaan; gevraagd of de familie van Ali via de dorpsouderen dan misschien met de taliban had gesproken over de locatie van Ali gaf u weerom een weinig afdoend antwoord, namelijk dat de dorpsouderen niet wisten waar of bij wie Ali was.

Eveneens bevreemdend is dat u zomaar en schijnbaar zonder veel nadenken akkoord ging om Ali te spreken toen deze na zijn terugkeer via de mullah van de moskee die boodschap aan u had laten overbrengen (CGVS p. 27). U gevraagd wat er toen door uw hoofd ging zei u alleen dat u akkoord was. U nogmaals gevraagd wat u toen dacht gezien de geruchten over de taliban, antwoordde u alleen dat hij u misschien over iets wou spreken. Men zou toch een voorzichtigere reactie van u hebben kunnen verwachten, u wist immers dat Ali geneigd was bij de taliban te gaan, hij was zes maanden verdwenen en in die periode deed het gerucht de ronde dat hij bij de taliban was toegetreden (CGVS p. 27-28). Dat u dan zomaar akkoord gaat hem in uw eentje te gaan spreken, zonder dat u hierover blijkbaar veel vragen had, is opmerkelijk en komt weinig doorleefd over.

Er kan gezien dit alles dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring vervolgens meegenomen te zijn naar een plek in Alingar, waar verschillende mujahedin en talibanleiders aanwezig waren en waar u geïndoctrineerd zou zijn om mee te doen aan de jihad (CGVS p. 28). Bovendien rijst de vraag waarom Ali eigenlijk u had uitgekozen om mee te gaan voor jihad: u was niet bepaald de meest overtuigde aanhanger van de taliban, zelfs integendeel, en Ali wist dit ook (CGVS p. 26). Het is in deze context des te ongeloofwaardiger dat u uiteindelijk na tien dagen weer naar huis mocht gaan. U zegt zelf dat Ali en de taliban u onder dwang meegenomen hadden: u diende in een wagen plaats te nemen en zich te bukken, de mannen in de auto waren gewapend (CGVS p. 28-29). Op een simpel verzoek van uwentwege om naar huis te mogen gaan stemde Ali hier blijkbaar mee in. De andere taliban zouden zelfs niet eens gereageerd hebben op uw vraag om weer naar huis te mogen gaan. Dat het geen probleem was voor hen dat u weer naar huis ging, ondanks het feit dat u hun verblijfplaats

kende en dat u getuige was geweest van een onthoofding van militairen door de taliban houdt geen steek. U kon immers makkelijk nadien naar de autoriteiten stappen om hen te verklikken. Dat Ali u enkel zou gezegd hebben dat u met niemand erover mocht praten en zeker geen klacht mocht indienen, maar u toch gewoon weer zou hebben laten gaan, is aldus weinig geloofwaardig.

Uw bewering dat u eveneens gezocht werd door de autoriteiten omdat zij het vermoeden koesteren dat u ook bij de taliban was gegaan is eveneens weinig geloofwaardig. Uw vader ging melding doen van uw verdwijning en zou toen vernomen hebben dat u ervan verdacht werd bij de taliban te zijn gegaan (CGVS p. 29-30). Uw vader zou echter ook niet toen of later geprobeerd hebben het vermoeden van de overheid te ontkrachten, wat wel bijzonder vreemd is gezien u zijn zoon bent. Hij zou enkel aan de autoriteiten, wanneer ze langskomen op zoek naar u, zeggen dat hij niet weet waar u bent, meer niet (CGVS p. 30). Verder weet u ook niet of Ali of de taliban nog naar het dorp zijn teruggekeerd na uw vertrek, of wat met Ali zou gebeurd zijn. Nochtans hebt u nog regelmatig contact met uw vader. Bovendien had Ali ermee gedreigd u en uw ganse familie te vermoorden indien u naar de autoriteiten zou stappen. Uw vader woont nog steeds met de rest van het gezin in het dorp, en er lijken zich geen verdere problemen te hebben voorgedaan met de taliban, behalve dat de overheid af en toe nog naar u komt vragen. Dat de taliban uw familie nu zomaar met rust laten komt ten zeerste ongeloofwaardig over, immers kunnen ze na uw ontsnapping helemaal niet weten dat u of uw familie hen niet zou verraden hebben (CGVS p. 4). Gezien voorgaande opmerkingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het niet volstaat te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan\\_security\\_situation\\_2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf)), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.>

[refworld.org/type.LEGALPOLICY...5a65c4334.0.html](https://refworld.org/type.LEGALPOLICY...5a65c4334.0.html) of [https:// www.refworld.org](https://www.refworld.org); en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 13/11/2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en aan het einde ervan uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS p. 31). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

U bleef echter bij uw verklaring afkomstig te zijn uit Qarghayi en er uw hele leven tot aan uw vertrek te hebben gewoond, ook nadat u bedenktijd kreeg en even kon overleggen met uw advocaat (CGVS p. 23). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud kreeg u nogmaals de kans met de waarheid op de proppen te komen (CGVS p. 31). U ging hier niet op in, u bleef volharden in uw eerdere verklaringen en gaf nog enkele aan dat u jong was, dat u niet vaak buiten mocht komen en dat u een moeilijke reis hebt ondernomen en geslagen werd in Bulgarije (CGVS p. 31). Dit zijn geen afdoende verklaringen voor het duidelijk gebrek aan kennis in uw hoofde van uw eigen regio en leefwereld. Zoals hierboven is gebleken bent u ook ouder dan u zelf hebt aangegeven. Bovendien stelde u zelf tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in uw dorp thee bracht naar de dorpsouderen en zo zaken opving over aanslagen, incidenten en dergelijke in de regio (CGVS p. 17). Dat u als gevolg van slagen ondergaan in Bulgarije momenteel nog mentale en fysieke klachten heeft toont u daarenboven niet middels een medisch attest aan. Ondanks uw bewering slaap- en geheugenproblemen te hebben blijkt na analyse van het verslag van het persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Laghman heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft

gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien de voorgaande vaststellingen de appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. De kopie van de taskara waaruit uw correcte leeftijd en herkomst moeten blijken volstaat niet. Vooreerst kunnen documenten an sich de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas niet herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het kracht bijzetten van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas. Bovendien legt u enkel een kopie neer van de taskara, terwijl aan een kopie die makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren is maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Daarnaast verwijst het CGVS nogmaals naar de informatie betreffende frauduleus verkregen documenten. De enveloppe en poststuk kunnen hoogstens aantonen dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Het attest van een aanvraag tot consultatie bij een psychiater is geen bewijs van psychomedische problemen aangezien het slechts een aanvraag is tot een afspraak. Van uw aangehaalde psychologische en fysieke problemen legt u geen enkel attest neer.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "(d)e beoordelingsfout" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een algemene juridische inleiding en een uiteenzetting over het doel van de vragenstelling, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, terwijl er verschillende aanwijzingen zijn dat hij een bepaalde kwetsbaarheid vertoont. Hij zet hierover het volgende uiteen:

"Eerst en vooral is verzoeker van zeer jonge leeftijd. Volgens zijn verklaringen heeft hij zijn land verlaten op zestienjarige leeftijd. Hij kwam in België toe een jaar later, wanneer hij 17 jaar oud was. Bovendien mag men niet vergeten dat verzoeker een kwetsbaarheid vertoont als zeer jonge asielzoeker met een moeilijk traject achter de rug. Dit wordt zelf door de PO benadrukt op het einde van het verhoor op de CGVS.

*Tijdens de jaar lange reis om naar België te komen, heeft verzoeker een reeks traumatiserende gebeurtenissen meegemaakt. In Iran was hij getuige van geweerschoten waarbij hij twee personen net voor hem zag doodvallen. Tijdens zijn reis werd hij meermaals geslagen door smokkelaars en was slachtoffer van rechstreeks geweld. Hij heeft eveneens in vrachtwagens gereisd waar minstens dertig personen opeengestapeld waren in zeer geringe ruimtes, en dit uren aan een stuk.*

*Tijdens een bepaald stuk van hiet traject werd verzoeker gedwongen om in een zeer kleine afgesloten ruimte achter de chauffeur te zitten, in een vrachtwagen en had maar een klein gaatje om te ademen, dit 12-13 uur lang.*

*In Bulgarije werd verzoeker gedwongen om een asielaanvraag in te dienen, hij werd er hevig geslagen en verbleef er in een gesloten centrum.*

*Zo is het duidelijk dat verzoeker bepaalde belevenissen heeft doorstaan die niemand (op zijn leeftijd) zou moeten meemaken. Zijn bijzonder moeilijk traject zaken heeft een vanzelfsprekend trauma veroorzaakt, of dit nu duidelijk kan worden waargenomen of eerder onderdrukt wordt. Dit is het geval van een groot aantal asielzoekers. Iedereen gaat hier op zijn eigen manier mee om.*

*Deze elementen dienen in de balans te worden geplaatst bij het verhoor, de analyse van het dossier en bij het nemen van de beslissing.*

*De belevenissen die hierboven worden uiteengezet hebben inderdaad psychologische gevolgen.*

*Verzoeker, ook door zijn jonge leeftijd, concentreert zich op de aanpassing en integratie in België en laat zijn verleden achter zich. Hij zal zo veel mogelijk trachten om deze herinneringen te begraven, te blokkeren en uit zijn geheugen te wissen.*

*Dit heeft als gevolg het wegvallen van een groot deel van de informatie uit het verleden van verzoeker: dit kan alles betreffen; zowel basisinformatie die vanzelfsprekend lijkt (geografische kennis, kennis van de regio enz.), maar ook bijvoorbeeld alle kennis die werd aangeleerd op school.*

*Dit fenomeen, dat als geheugenverlies wordt geïdentificeerd, kan niet per se medisch gediagnosticeerd worden.*

*In casu heeft verzoeker aanvraag gedaan voor een afspraak bij de psychiater. Deze procedure om psychologische opvolging vergt echter tijd. De administratieve termijnen die dergelijke maatregelen op zich laten wachten kunnen niet kwalijk worden genomen aan verzoeker.*

*Of er nu desbetreffend documenten werden neergelegd of niet, blijken zijn geheugenproblemen duidelijk uit zijn verklaringen tijdens het verhoor op de CGVS.*

*(...)*

*De kwetsbaarheid van verzoeker blijkt duidelijk uit zijn verklaringen op het CGVS:*

*(...)*

*Zo is het eveneens duidelijk op basis van sommige vragen en antwoorden dat verzoeker soms niet begrijpt wat er van hem gevraagd wordt.*

*(bv. (...))*

*Door het gebrek aan inrekeningname van het profiel van verzoeker en het psychologisch impact dat dit heeft, dient de beslissing hervormd te worden."*

Vervolgens betoogt verzoeker als volgt over zijn verklaringen en de verwachtingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS):

*"Verwerende partij bepaalt dat de kennis van verzoekers regio onvoldoende is. Dit betreft verschillende punten.*

- **Geografische kennis**

*Verwerende partij merkt op dat de geografische kennis van verzoeker onvoldoende is om zijn afkomst met zekerheid waar te nemen. Zij dient echter rekening te houden met de omstandigheden en het profiel van verzoeker.*

*Hij is geboren in zijn dorp, heeft daar heel zijn leven gewoond en heeft dit kleine dorp zelden verlaten:*

*(...)*

*Verwerende partij vraagt bijvoorbeeld naar de dorpen die doorkruist worden om naar het districtcentrum te gaan vanuit het dorp van verzoeker. Het antwoord van verzoeker bevat persoonlijke referenties en getuigt van een ander opzicht (dat van een tiener) (de winkels, de schrijn, de brug op de weg). Verwerende partij acht zich niet tevreden met deze antwoorden.*

*Men dient echter ten eerste op te merken dat verwerende partij haar objectieve toetsing niet zonder enige flexibiliteit zomaar op iedereen automatisch kan toepassen en verwachten dat elke asielzoeker een antwoord geeft dat perfect in dit schema past. Verwerende partij vergeet rekening te houden met de subjectieve dimensie van een verhoor van de CGVS: verzoeker weet niet wat van hem verwacht wordt,*

dient voor de eerste keer een asielaanvraag in en wordt voor de eerste keer in zijn leven ondergeschikt aan een dergelijke ondervraging met dit type vragen, bovendien in het bijzijn van onbekende personen. Ten tweede, indien verwerende partij absoluut dorpsnamen wou horen, diende zij hier ook verder over te vragen en dit te specificeren, wat bij het lezen van het verhoorverslag niet het geval is.

Verwerende partij mist ook gelegenheden om de juiste vragen te stellen: verzoeker gaf bijvoorbeeld aan naar een bepaalde school te gaan in het districtcentrum. Echter, waar verwerende partij zich beperkt tot naar de bespreking van bepaalde wegen te vragen die verzoeker niet kent, vraagt zij niet deze weg te bespreken die verzoeker dan wel goed kent. Verwerende partij brengt zo verzoeker met opzet in moeilijkheden, aangezien deze laatste zichzelf onder druk zet om een antwoord te geven waar hij eigenlijk het antwoord niet weet.

Dit is ook de reden waarom verzoeker zich dan tijdens de pauze inspant om bepaalde zaken op te zoeken om dan toch een juist antwoord te kunnen geven en een optimale medewerking te tonen. Dit kan hem niet kwalijk worden genomen.

Opnieuw legt men de nadruk op het feit dat verzoeker alleen in zijn dorp verbleef en nooit of zeer zelden buiten dit klein dorp kwam.

Hij vermeldt dit trouwens specifiek:

(...)

Dit komt meermaals aan bod tijdens het interview en toch dringt verwerende partij erop aan door door te vragen over plaatsen die verzoeker niet kent:

(...)

Hoe kan verzoeker een weg beschrijven naar een dorp dat hij niet kent en waar hij nooit is geweest?

Hoe kan hij de incidenten die daar plaatsvonden bespreken?

Verzoeker spant zich in om na te denken over plaatsen die rond zijn dorp liggen om een antwoord te kunnen geven aan de PO die met vragen blijft aandringen. Echter, zoals reeds aangegeven, verzoeker kwam nooit of zelden uit zijn eigen dorp en kende de plaatsen slechts bij naam, zonder er ooit te zijn geweest.

(...)

Opnieuw stelt men zich de vraag in welke hoedanigheid verwerende partij beweringen zoals “de alom bekende Gambiri” kan maken, aangezien zij noch ter plaatse is geweest noch effectief weet wat alombekend is bij de plaatselijke bevolking en wat niet.

De manier waarop verzoeker verhoord wordt is niet aangepast en ongeschikt.

Daarenboven wordt uiteraard de nadruk gelegd op het negatieve en wordt de geografische kennis waarover verzoeker wel beschikt NIET vermeld door verwerende partij:

(...)

Verzoeker levert in het kader van huidig beroep een tekening van zijn dorp uit (stuk 3).

#### • Kennis van natuurlijke incidenten

Verwerende partij vraagt naar de natuurlijke incidenten die plaatsvonden in het district van verzoeker, zoals overstromingen.

Verzoeker geeft antwoorden op zijn manier en in zijn eigen woorden. Verwerende partij acht dit niet voldoende maar vergeet dat verzoeker zijn land verliet wanneer hij 17 jaar oud was (volgens zijn verklaringen) en zeer jong was wanneer deze natuurlijke incidenten plaatsvonden. Men kan niet verwachten van een tiener dat hij een wetenschappelijke analyse vergt over de natuurlijke incidenten die in zijn jeugde plaatsvonden, wat de exacte oorzaken waren, de gevolgen enz.

Zo neemt verwerende partij verzoeker bijvoorbeeld kwalijk de waterdam niet te hebben vermeld. Maar bij het lezen van het gehoorverslag is het nochtans duidelijk dat verzoeker de vragen hieromtrent niet goed begrijpt en zich enkel en alleen refereert naar zijn dorp.

(...)

Verwerende partij neemt eveneens kwalijk aan verzoeker dat hij niets afwist van het incident van het besmette water die de dood van een grote familie veroorzaakte. Echter, dit incident vond plaats in het dorp Farmankhel en verzoeker gaf juist aan dat hij niet wist waar dat dorp lag en was er nog nooit geweest. Hoe zou hij dan kennis kunnen hebben van de incidenten die er plaatsvonden?

Men dient eveneens de verwerende partij eraan te herinneren dat verzoeker sommige kennis opdoet van wat hij hoorde van de dorpsouderen, toen hij thee ging brengen tijdens bijeenkomsten. Dit is de reden waarom zijn kennis soms oppervlakkig en ingestudeerd kan lijken.

De redenering van verwerende partij waarop de bestreden beslissing wordt gebaseerd kan niet gevolgd worden.

#### • Kennis van de landbouw

Verwerende partij neemt verzoeker kwalijk een gebrek aan kennis te hebben van de landbouw, terwijl hij aangeeft dat zijn eigen vader landbouwer was.

Echter dient te worden benadrukt dat verzoeker helemaal niet deelnam aan de landbouwactiviteiten van zijn vader. Hij werd hierbij niet betrokken.

Verzoeker is wel in staat om:

- De grootte van de landen aan te geven
- De gewassen te detailleren
- De manier waarop deze werden verkocht (in een boiler)

(...)

Verwerende partij neemt kwalijk aan verzoeker dat hij het fruit dat geteeld wordt in zijn regio niet kent terwijl hij dit zou moeten weten en hij hiervoor "geen landbouwer hoeft te zijn".

Vooreerst stelt men zich de vraag in welke hoedanigheid verwerende partij deze bewering maakt aangezien zij noch ter plaatse is geweest, noch enige kennis heeft van het reële dagelijkse leven van de bevolking van het dorp van verzoeker (algemene rapporten die dit bespreken zijn hiervoor ONVOLDOENDE).

Daarnaast dient men op te merken dat de vraag 'welk fruit wordt geteeld in jouw dorp' nooit letterlijk werd gesteld, waardoor verzoeker hierop ook geen antwoord heeft gegeven.

Daarnaast blijkt trouwens dat verzoeker moeilijkheden heeft om de vragen van de PO te begrijpen.

Verwerende partij beschuldigt verzoeker van zaken die hem onmogelijk kwalijk kunnen worden genomen gezien de omsatndigheden en de vragenstelling van het interview.

#### • Socio-politieke kennis

Verzoeker beschikt over enige socio-politieke kennis van zijn regio:

(...)

Tijdens het verhoor geeft verzoeker aan:

(...)

Bestreden beslissing benadrukt deze kennis uiteraard NIET.

Uiteindelijk blijkt duidelijk uit het verhoorverslag dat verzoeker telkens perfect in staat is om de omstandigheden en de karakteristieken van zijn dorp te bespreken maar eerder moeilijkheden ondervindt bij de kennis van andere dorpen van zijn district.

Hoewel meermaals werd uitgelegd waarom dit zo is (verzoeker verliet nooit zijn dorp), hamert verwerende partij erop verder en gebruikt het gebrek aan kennis van verzoeker omtrent andere dorpen dan zijn eigen dorp als grond van de bestreden beslissing.

Dit getuigt van slechte wil.

#### • Algemene conclusie

Verwerende partij vergeet rekening te houden met de gegevens van de zaak, nl.

- Verzoeker heeft zijn eigen dorp nooit verlaten
- Verzoeker kent sommige omliggende dorpen bij naam maar is er nooit geweest
- Verzoeker is een jongeman die op jonge leeftijd zijn land heeft verlaten
- In Afghanistan circuleert de informatie niet zoals hier (wat het gebrek aan kennis van een bepaald incident in het district buiten het dorp van verzoeker kan uitleggen, of het gebrek aan kennis van een bepaald bazaar in het district buiten het dorp van verzoeker). In Afghanistan steunt men zich eerder op het horen zeggen.

Dit bleek uit meerdere verklaringen van verzoeker:

(...)

Daarnaast had hij niet vele andere middelen om informatie te krijgen buiten de bijeenkomsten van de dorpsouderen:

(...)

- Verwerende partij hamert enkel op zaken die verzoeker niet kan weten (bv. Wat zijn de tv-zenders terwijl verzoeker duidelijk aangeeft geen tv te hebben of waar de plaatsen zijn waar men kan gaan stemmen (de vraag wordt tot 3 keer gesteld met aandrang), terwijl verzoeker niet mocht gaan stemmen)
- Verwerende partij beschikt over objectieve, algemene informatie maar kan niet verwachten dat asielzoekers deze kennis op dezelfde manier als de CGVS kennen. Wie is verwerende partij om te bepalen welke informatie alombekend zou moeten zijn voor Afghanen en welke niet?
- Verzoeker heeft een kwetsbaar profiel door zijn leeftijd, zijn traumatiserend asieltraject en zijn geheugenverlies
- Verwerende partij past haar vragenstelling niet aan aan het profiel

Het CGVS moet een afweging doen tussen al de correcte en doorleefde informatie die verzoeker wel kon geven en de onwetendheden die hij zou vertoond hebben, rekening houdende met het profiel van verzoekende partij.

Samengevat, blijkt het CGVS geen enkele rekening gehouden te hebben met de precieze en doorleefde kennis dat verzoeker vertoonde van zijn onmiddellijke leefomgeving. Door enkel te focussen op enkele onwetendheden van verzoeker zonder een afweging te maken met de doorleefde kennis die hij wel vertoonde maakt het CGVS een onredelijke appreciatie.

Niemand kan alles weten en onwetendheden zullen bij iedereen voorkomen, zelfs de meest geschoolde persoon. Zij kunnen niet in absti-actio als doorslaggevend beschouwd worden zonder de doorleefde kennis die vertoond werd in overweging te nemen.

Uit de door verzoeker vertoonde kennis blijkt dat hij wel in het aangegeven district woonachtig was. Op zijn minst dient de subsidiaire bescherming toegekend zijn omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker (zie hieronder)."

Vervolgens geeft verzoeker aan dat hij wordt gezocht door zijn klasgenoot Ali, die lid van de taliban is, dat hij vreest gerekruteerd te worden door de taliban en dat zijn vrees nog steeds actueel is. Daarna somt hij zijn asielmotieven op in het licht van het Verdrag van Genève:

*"\* Het toebehoren tot de sociale groep van jongeren die gerecruteerd worden door de Taliban*

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoren op de CGVS duidelijk aangehaald dat hij gerecruteerd werd door de Taliban in zijn dorp door een klasgenoot.

De geforceerde recrutering door de Taliban dreigt plaats te vinden.

De geforceerde recrutering is een problematisch fenomeen dat wijdverspreid is in Afghanistan en meestal jongeren van de leeftijd van verzoeker viseert.

Dit besproken in onderstaande bron.

• European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Recruitment by armed groups, September 2016, <http://www.refworld.org/docid/57e145c44.html>

(...)

Deze informatie is onrustwekkend en laat vele vragen onbeantwoord omtrent de recrutering van verzoeker.

Tegenpartij heeft onvoldoende vragen gesteld omtrent dit onderwerp en vermeldt niet eens deze vervolgingsgrond in de bestreden beslissing. Zij schendt haar onderzoeksplicht en haar motiveringsplicht, krachtens bovenstaande artikels.

*\* De vervolging van jongeren die tijd hebben doorgebracht in Europa*

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker een tijdlang geleden zijn land verliet en een asielaanvraag indiende.

Ondertussen is dus al enige tijd voorbij, sinds de aankomst van verzoeker in België.

Dit heeft hem de tijd gegund om hier naar school te gaan, zich aan te passen aan de Belgische maatschappij en onze manier van leven.

Sinds zijn aankomst in België heeft verzoeker dus een totaal ander leven geleefd en heeft hij zijn gedrag hieraan aangepast.

Vele bronnen bevestigen dat jongeren die een tijdje in Europa hebben geleefd een risico lopen bij een terugkeer in Afghanistan, doordat zij zich aan een nieuwe samenleving hebben aangepast. ([https://www.ecoi.net/file\\_upload/90\\_1513325370\\_easo-201712-afghanistan-targeting-societv.pdf](https://www.ecoi.net/file_upload/90_1513325370_easo-201712-afghanistan-targeting-societv.pdf))

Hiermee dient rekening te worden gehouden.

Het statuut van vluchteling moet worden erkend of de betreden beslissing moet vernietigd worden."

Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, laat verzoeker het volgende gelden:

"Het recent herkomst uit het district van verzoeker is overtuigend en de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15/12/1980 toegekend worden, aangezien de veiligheidssituatie in deze district van de provincie Laghman.

In ieder geval volstaat het niet om te stellen dat verzoeker geen zicht geeft op zijn situatie om te besluiten dat er geen bescherming toegekend moet worden.

Het blijkt inderdaad uit de verklaringen van verzoeker dat hij aantoonde dat Qarghayi zijn herkomststreek in Afghanistan is. Indien U Raad, rekening houdende met wat er onder punt III.2.1. werd gezegd, nog

twijfels zou hebben over het recent herkomst van verzoeker kan er nuttig worden verwezen naar het n° 206.172 van U Raad van 28 juni 2018.

In dit arrest heeft U Raad gesteld dat twijfels rond de recente herkomst niet volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij geen nood heeft aan subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit twijfel ontslaat de commissaris-generaal evenwel niet van zijn onderzoeksplicht inzake de subsidiaire bescherming, noch van zijn motiveringsplicht dienaangaande. Wanneer de nationaliteit en de afkomst uit de regio niet ter discussie staan maar enkel het recent verblijf in deze regio voor de komst in België in vraag wordt gesteld is de bevoegde overheid niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat.

De Raad stelt vast dat niet werd onderzocht of verzoeker een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij in zijn regio van afkomst verbleef voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, doet hieraan geen afbreuk. In arrest n° 206.172 heeft U Raad bevolen om informatie over de veiligheidssituatie van de regio van afkomst van verzoeker bij het dossier te voegen en dus, impliciet, bevolen om de subsidiaire bescherming ten aanzien van de regio van afkomst te onderzoeken.

Per analogie moet hetzelfde worden beslist voor de aanvraag van verzoeker en moet de nood aan subsidiaire bescherming worden onderzocht ten aanzien van de veiligheidssituatie in het district aangezien hij overtuigt van zijn recent verblijf in dit district, op zijn minst van zijn afkomst uit dit district.

Daarnaast moet er worden gesteld dat, indien, zoals in casu, aan de nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld vormt eventuele onduidelijkheid over de verblijfssituatie en mogelijke status elders geen beletsel om Afghanistan als land van herkomst in aanmerking te nemen en de nood aan bescherming van verzoekende partij ten aanzien van dit land te onderzoeken en een interne vluchtalternatief aan te duiden<sup>9</sup>.

De nieuwe Eligibility Guidelines van de UNHCR over Afghanistan, van 30.08.2018<sup>10</sup> stellen dat er in het algemeen geen intern vluchtalternatief bestaat in Kaboel. Verzoeker zou noodzakelijk langs Kaboel moeten terugkeren om het land toe te treden aangezien de enige internationale luchthaven in deze stad gelegen is.

De algemene situatie in Afghanistan is bekend en werd recent nog beschouwd als zorgwekkend:

« (...) » (<http://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistanannual-report-2015-protection-civilians-armed-conflict-february-2016>).

(vrije vertaling: (...)).

Men merkt dat het aantal burgerslachtoffers in de laatste jaren enkel gestegen is en in 2015 een piek heeft bereikt.

Het pijl van geweld gaat ver boven een gecontroleerd gemiddelde dat niet ernstig is zoals de verwerende partij laat uitschijnen:

« (...) » (<http://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-annual-report-2015-protection-civilians-armed-conflict-february-2016>).

(vrije vertaling : (...)).

Verschillende organisaties hebben alarmerende rapporten gepubliceerd in verband met de veiligheidssituatie in Afghanistan en het, nochtans steeds groeiende, aantal georganiseerde terugkeren van Afghanen naar hun vaderland:

« (...) » ([https://www.amnesty.be/IMG/pdf/asa\\_11\\_6866\\_2017\\_synthese\\_fr.pdf](https://www.amnesty.be/IMG/pdf/asa_11_6866_2017_synthese_fr.pdf))

De veiligheidssituatie in Laghman is eveneens bijzonder onrustwekkend :

(...)

European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation, January 2015, available at: <https://www.refworld.org/docid/54ddf8244.html> [accessed 23 January 2020]

(...)

Verschillende incidenten vonden recent plaats:

(...)

Radio Free Europe/Radio Liberty, Deadly attacks across Afghanistan after cease-fire announced, 8 June 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5bc04ebd4.html> [accessed 23 January 2020]

Deze bronnen bevestigen het feit dat de veiligheidssituatie in de regio van verzoeker zodanig gedegradeerd en gevaarlijk is dat het als gewapend conflict kan beschouwd worden in de zin van artikel 48/4 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet.

Het statuut van subsidiaire bescherming dient toegekend te worden."

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

## 2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een tekening van verzoekers dorp (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

#### 2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en

stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

### 2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór zijn komst naar België. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) aangenomen kan worden dat verzoeker ouder is dan hij zich voordoet en de Belgische asielinstanties heeft proberen te misleiden wat

betreft zijn werkelijke leeftijd, dat (ii) verzoekers kennis over de lokale geografie uitermate beperkt blijkt te zijn voor iemand die stelt zijn hele leven in Qarghayi, Laghman te hebben gewoond, dat (iii) er tevens getwijfeld kan worden aan verzoekers verklaring de zoon te zijn van een landbouwer en dat (iv) verzoekers kennis ook inzake plaatselijke gebeurtenissen, bouwprojecten en veiligheidsincidenten beperkt blijkt. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf in Char qala, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan de feiten die verzoeker er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan. Bijkomend oordeelt de commissaris-generaal nog dat de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas verder wordt ondermijnd doordat (i) verzoeker niet de volledige naam kan zeggen van de klasgenoot die hem zou hebben willen overtuigen tot de taliban toe te treden, (ii) verzoeker niet kan verduidelijken op welke wijze het gerucht zou zijn ontstaan dat zijn klasgenoot zich had aangesloten bij de taliban, (iii) het bevreemdend is dat verzoeker zomaar en schijnbaar zonder veel nadenken akkoord ging om zijn vroegere klasgenoot te spreken, (iv) het niet geloofwaardig is dat men verzoeker op zijn simpele vraag gewoon weer zou hebben laten gaan, en (v) verzoekers bewering dat hij eveneens gezocht werd door de autoriteiten omdat zij vermoeden dat hij ook bij de taliban was gegaan eveneens weinig geloofwaardig is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal nog dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

### 2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd en onder druk gezet om zich in te zetten voor de jihad en een zelfmoordaanslag te plegen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven van de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van loutere beweringen (*post factum*) en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal vooreerst terecht dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd en dat hierdoor zijn algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*“Vooreerst dient te worden vermeld dan aan uw minderjarigheid bij aankomst geen geloof kan worden gehecht. U gaf initieel op bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 16 jaar en 6 maanden oud te zijn (zie inschrijving DVZ dd. 18/06/2018). Na onderzoek van uw leeftijd in opdracht van de Dienst Voogdij is gebleken dat u op datum van 4 juli 2018 meer dan 18 jaar oud bent (zie administratief dossier). U door het CGVS gevraagd op 13/11/2018 wat uw leeftijd is gaf u aan 17 jaar oud te zijn. Uw vader zei u dit zo en het staat ook zo genoteerd op uw taskara (CGVS p. 5-6). Wat uw werkelijke geboortedatum is weet u dan weer niet. De verklaring van uw vader inzake uw leeftijd is geen afdoende argument. Een taskara is evenmin voldoende bewijs van uw werkelijke leeftijd. Uit objectieve informatie blijkt immers dat Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde hebben, gezien deze makkelijk op allerlei niet-reguliere manieren te verkrijgen zijn, zowel binnen als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen*

*vaak niet van authentieke onderscheiden worden, zelfs niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. Bovendien betreft de taskara slechts een fotokopie terwijl een fotokopie weinig betrouwbaar is. Aldus kan worden aangenomen dat u ouder bent dan u zich voordoet en u de Belgische asielinstanties hebt proberen te misleiden wat betreft uw werkelijke leeftijd. Dit heeft een negatieve invloed op uw algemene geloofwaardigheid."*

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift weliswaar dat zijn geboortedatum 1 januari 1998 is (p. 1), doch verderop in zijn verzoekschrift volhardt hij dan weer in de leeftijd die hij zélf verklaarde, met name dat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan 16 jaar was en dat hij 17 jaar was toen hij in België aankwam (p. 6, 8, 10 en 13). Er wordt op gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift blijft volharden in een leeftijd die reeds ongeloofwaardig werd bevonden ingevolge het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, toont eens te meer aan dat hij doelbewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden, wat afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn – ongeloofwaardige – leeftijd ter verklaring/verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis in zijn hoofde inzake zijn beweerde regio van herkomst, kan hij dan ook niet worden bijgetreden.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Char Qala in het district Qarghayi van de provincie Laghman gelet op (i) zijn leugenachtige verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd, (ii) zijn gebrekkige geografische kennis, (iii) de ongeloofwaardigheid van zijn profiel van landbouwerzoon, en (iv) zijn gebrekkige kennis over gebeurtenissen, veiligheidsincidenten en de prominenten in zijn beweerde regio van herkomst. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende uitgebreide motivering:

*"Zo blijkt uw kennis van de lokale geografie uitermate beperkt te zijn voor iemand die stelt zijn hele leven in Qarghayi, Laghman te hebben gewoond. U beweert geboren en getogen te zijn in het dorp Char qala, dat volgens uw verklaringen gelegen is in de buurt van volgende dorpen: Gorkala, Changana, Aghrabad, Mandrawor, Balochabad Mir Alam qala, Sepai qala (CGVS p. 7). Bepaalde van deze dorpen kunnen inderdaad worden teruggevonden in de objectieve informatie, andere dan weer niet. Het volstaat echter niet om verschillende dorpen te kunnen opnoemen om een herkomst uit de regio aan te tonen. Zo blijkt u veel plaatsen in uw district en omgeving niet te kunnen situeren. U gevraagd welke dorpen u passeert tussen uw dorp en het districtscentrum van Qarghayi geeft u een beschrijving en noemt u plaatsen als een schrijn en een winkel van een persoon (CGVS p. 7-8). U noemt slechts één dorp onderweg naar het districtscentrum, met name Tarang, wat toch weinig is gezien de verschillende dorpen die te merken zijn op de bijgevoegde kaarten. Gevraagd of de plaats Lalkhanabad u iets zegt antwoordde u ontkennend, terwijl uit de informatie blijkt dat dit de naam is voor het districtscentrum van Qarghayi (CGVS p. 9). Ook de naam Mehterlam zei u niks, behalve dat het de naam is van een schrijn, Mehterlam Baba (CGVS p. 14). Dat het ook de naam is van het provinciecentrum is u blijkbaar ook ontgaan, u ontkende zelfs dat Mehterlam de naam is van een plaats. Bij de naam Surkhakan weet u dan wel dat er een brug gelegen is op die plaats, ondanks het feit dat u er ook nooit bent geweest (CGVS p. 9). Gevraagd Surkhakan te situeren ten opzichte van uw eigen dorp stelt u dan weer dat niet te kunnen aangezien u er nooit bent geweest. Gevraagd in welke algemene richting Surkhakan dan ligt, richting districtscentrum of een andere richting kan u daar ook niet op antwoorden. Het is dan ook duidelijk dat de weinige geografische kennis die u bezit ingestudeerd is of op een andere manier opgedaan dan door een verblijf in de regio. Ook het alom gekende Gamberi kan u niet situeren. U weet dan wel dat het een woestijn is, maar bij welke grotere dorpen het gelegen is kan u niet zeggen. Evenmin bent u op de hoogte dat een van de grootste militaire basissen in Afghanistan waar buitenlandse troepen gestationeerd waren, zich daar bevond (CGVS p. 11). Gevraagd of u nog iets meer kon zeggen over Gamberi dan dat er nomaden wonen moest u immers het antwoord schuldig blijven. Opmerkelijk genoeg weet u na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud wél te zeggen dat zich een militaire basis bevindt in Gamberi (CGVS p. 13).*

*Dat u bepaalde zaken hebt ingestudeerd blijkt des te meer uit uw antwoord op de vraag of u Darunta kent (CGVS p. 10). U kan hierop enkel antwoorden dat het een plaats is, u weet niet waar het is of wat er gebeurt. Dit is opmerkelijk gezien het belang van Darunta in de regio op vlak van elektriciteitsvoorziening, mobiliteit en irrigatie. Dat er een dam gelokaliseerd is, al sinds de jaren '60,*

weet u niet aangezien u aangeeft niet op de hoogte te zijn van het bestaan van een dam in Qarghayi of in de omgeving van Qarghayi (CGVS p. 9). Het is echter opvallend dat u na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud plots wel kan zeggen dat Darunta niet ver is van Jalalabad en de basis Gamberi gelegen is tussen Jalalabad en Darunta (CGVS p. 17). Kort voordien had u zelf nog gezegd niet te weten waar Darunta ligt (CGVS p. 10). U wijt dit aan uw geheugenproblemen en zou het zich plots weer hebben herinnerd wanneer u hiermee wordt geconfronteerd. Hier kan maar weinig geloof aan worden gehecht. Ook antwoordde u spontaan op de vraag aan welke districten Qarghayi grenst van de provincie Laghman dat 'er vijf districten zijn in Laghman' waarbij u ze alle vijf opsomt (CGVS p. 13). Dit antwoord wijst er op dat u dit ingestudeerd hebt. Gepeild naar uw verder kennis van de regio en gevraagd of u al gehoord had van Khogyani antwoordt u bevestigend, maar waar het juist ligt weet u niet, ook niet in welke provincie (CGVS p. 13). Het is dan ook opvallend dat u niet spontaan zegt dat het een buurdistrict is van Qarghayi gelegen in de provincie Nangarhar, net als Behsud.

Ook inzake de rivieren in de regio bent u weinig op de hoogte. U geeft aan dat er twee bruggen zijn vooraleer u het districtscentrum bereikt, een oude en een nieuwe. Volgens u heet de stroom waarover de bruggen gebouwd zijn de Qarghayi-rivier (CGVS p. 8). Het is volgens u de enige rivier door het district, wat zoals uit bijgevoegde informatie blijkt niet klopt. Immers stromen de Alingar en Alishing rivieren samen in Laghman, en komen deze beide rivieren in Qarghayi samen met de Kabul rivier. U gevraagd van waar naar waar de Qarghayi-rivier stroomt, ter verduidelijking over welke rivier u juist spreekt, antwoordt u niet op de vraag: u zegt in de plaats dat jullie naar daar gingen om te zwemmen in de zomer (CGVS p. 8). Of die rivier in de richting van een ander district stroomt weet u niet. Inzake overstromingen in de regio bent u eveneens vaag in uw antwoorden. U weet dan wel dat er huizen vernield worden bij overstromingen en velden (CGVS p. 8). Van de reden van deze overstromingen bent u niet op de hoogte, wat wel opmerkelijk is voor iemand die zegt uit de regio te komen en de zoon te zijn van een landbouwer. Dat veel van de vroegere aangelegde kanalen die de watertoevoer reguleerden door het jarenlange conflict vernietigd zijn waardoor de velden vaak overstromen is iets wat u als lokale inwoner en zoon van een landbouwer toch zou moeten weten. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat er verschillende projecten zijn opgestart en aangevat in de regio om de gevolgen van de terugkerende overstromingen te beperken voor de lokale bevolking. Zo werd er in het dorp Deh Mazang in uw district in 2011 een muur gebouwd om dorpen en velden tegen deze terugkerende 'flash floods' te beschermen. U beweert integendeel dat de overheid niks ondernam in de regio, dat mensen enkel een keer wat bloem kregen (CGVS p. 9). Van de bouw van beschermingsmuren tegen de overstromingen bent u zelfs niet op de hoogte (CGVS p. 18).

Tevens kan er getwijfeld worden aan uw verklaring de zoon te zijn van een landbouwer. U geeft aan dat uw vader een twee à tweeënhalve jerib grond heeft (CGVS p. 4). Hij verbouwt tarwe, maïs en andere dingen, u moest hem daarbij nooit helpen. Een deel van de opbrengst was voor jullie zelf, de rest werd verkocht. Waar uw vader de gewassen ging verkopen weet u echter niet (CGVS p. 4). Hoeveel uw vader kreeg voor bijvoorbeeld een eenheid tarwe kan u ook niet zeggen. Dat uw vader zich daarmee bezig hield is geen geldig excuus, u was immers de oudste zoon en er kan verwacht worden dat een landbouwer minstens zijn oudste zoon bij dergelijke zaken zou betrekken. U gevraagd of er nog andere typische gewassen geteeld werden in de regio gaf u aan dat er perziken en abrikozen worden geteeld, en nog enkele groenten (CGVS p. 10). Omdat u zelf geen landbouwer was zou u niet op de hoogte zijn van de teelt van andere soorten fruit. Echter moet men zelf niet als landbouwer werken om te kunnen merken dat in Qarghayi veel druiven, granaatappels, walnoten en katoen worden geteeld. Uw ontwijkend antwoord wijst er alweer op dat u geen waarachtige verklaringen aflegt omtrent uw achtergrond en profiel. De opmerking doorgestuurd na het persoonlijk onderhoud inzake het antwoord op de vraag wat de vijfde maand is van de Afghaanse kalender is een post-factum correctie waarmee u niet kan aantonen over voldoende kennis te beschikken van de Afghaanse kalender (CGVS p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers foutief verklaard dat de vijfde maand saur was, om dit nadien te corrigeren naar, alweer foutief, saratan.

Ook inzake plaatselijke gebeurtenissen, bouwprojecten en veiligheidsincidenten blijkt uw kennis beperkt. Zo weet u niet dat er in augustus 2016 een vijftigtal mensen uit een zelfde familie in het dorp Farmankhel ziek zijn geworden door drinkwater dat gecontamineerd was (CGVS p. 9). U gevraagd of u het dorp Farmankhel kende antwoordde u bevestigend, maar u zou niet weten waar het juist ligt aangezien u er nog nooit bent geweest. Gevraagd of u gehoord had van het besmette drinkwater moest u ontkennend antwoorden. Gevraagd of u weet hebt van een incident of ontploffing in een moskee in Qarghayi moet u ook het antwoord schuldig blijven, terwijl uit informatie blijkt dat bij de ontploffing in 2014 een mullah is omgekomen (CGVS p. 11-12). Het enige incident waar u vaagweg naar kan verwijzen is een aanval op buitenlanders op een brug door taliban op motorfietsen, maar wanneer dat incident gebeurde weet u niet (CGVS p. 12). Verder in het persoonlijk onderhoud beweerde u nog dat u door thee te brengen naar de dorpsouderen tijdens hun bijeenkomsten wel eens zaken hoorde over aanslagen of aanvallen (CGVS p. 17). Desondanks kon u niet zeggen of er ooit buitenlanders te zien

waren in uw district of de omgeving. U gaf enkel vaagweg aan bij verdere vraagstelling dat u hoorde dat er een zelfmoordaanslag werd gepleegd op buitenlanders; maar wat ze in uw district kwamen doen of in welke hoedanigheid ze er waren weet u niet. U kan zelfs niet zeggen of er buitenlandse militairen actief waren in uw regio (CGVS p. 17). Ook noemde u verkeerdelijk Mohamadullah Sherzad en vlak erna Mohamad Asif Nang als de provinciegouverneur bij uw vertrek uit Laghman, terwijl volgens de bijgevoegde informatie Mohamad Asif Nang pas gouverneur is geworden in februari 2018, toen u al vertrokken was (CGVS p. 21). U had dus Abdul Jabbar Naemi moeten zeggen, van wie u dan wel weer wist dat hij de voorganger was van Mohamad Asif Nang (CGVS p. 21). Inzake aanwezigheid en activiteiten van de taliban was uw kennis eveneens beperkt. U gevraagd of er ooit clearance operaties gebeurden in de regio om dorpen te bevrijden van de taliban wist u dit niet, evenmin kon u zeggen of bepaalde dorpen onder controle waren van de taliban (CGVS p. 21). U gaf één naam van een lokale talibanleider, maar wat hij precies gedaan had of wat u dan over hem gehoord had kon u niet verduidelijken. U hield het bij het vage “de ouderen hebben gezegd dat hij de vertegenwoordiger was van de taliban”. Nogmaals gevraagd naar incidenten waarbij taliban betrokken waren geeft u geen details en verwijst u alleen naar een vage situatie waarbij “taliban in de dorpen eten komen vragen aan de mensen” (CGVS p. 22). U twee maal gevraagd of er veel steun was voor de taliban in uw dorp, iets wat u als lokale inwoner toch kan opgemerkt of gehoord hebben, geeft u ontwijkende antwoorden. Eerst geeft u weer aan dat ze eten vroegen aan de dorpingen, erna zegt u enkel dat de taliban ‘s nachts komen de mensen hen eten en water geven. Het is duidelijk dat u niet wil ingaan op de vragen een schets te geven van de lokale situatie (CGVS p. 22).”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker vooreerst aan dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen tijdens zijn reis naar België en stelt dat hij hierdoor aan geheugenverlies lijdt. Hij wijst erop dat hij een afspraak maakte bij een psychiater maar merkt op:

*“Deze procedure om psychologische opvolging vergt echter tijd. De administratieve termijnen die dergelijke maatregelen op zich laten wachten kunnen niet kwalijk worden genomen aan verzoeker.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel medisch, psychiatrisch of psychologisch attest voorlegt ter staving van zijn voorgehouden trauma naar aanleiding van de beweerde gebeurtenissen tijdens zijn reis naar België. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte verzoeker weliswaar melding van geheugenproblemen, doch hij vermeldde hierbij geen enkele keer traumatiserende gebeurtenissen die hem zouden overkomen zijn tijdens zijn reis naar België. Hij komt in zijn verzoekschrift dan ook niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen. Dat verzoeker een afspraak maakte bij een psychiater maar omwille van “administratieve termijnen” nog geen psychologische opvolging heeft gekregen, valt niet te rijmen met zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij de dag na dit onderhoud een afspraak had (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, en stuk 15, map met ‘documenten’, aanvraag tot consultatie). Verzoeker verblijft reeds sedert 16 juni 2018 in België, zodat redelijkerwijze wel degelijk kan worden aangenomen dat hij voldoende tijd had om intussen een psychiater of psycholoog te bezoeken en eventueel een attest ter staving van zijn beweerde mentale gezondheidsproblemen te bekomen. Ook uit de verklaringen waarnaar hij verwijst, kan blijken dat verzoeker werkelijk te kampen heeft met mentale gezondheidsproblemen. Het loutere feit dat verzoeker sommige vragen tijdens het persoonlijk onderhoud niet meteen goed begreep of dat hij verklaarde dat hij bepaalde zaken was vergeten, volstaat op zich allerm minst om aan te nemen dat dit het gevolg zou zijn van een trauma, geheugenproblemen of andere mentale gezondheidsproblemen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn beweerde mentale gezondheidsproblemen ter verklaring/verschoning van de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige kennis in zijn hoofde inzake zijn beweerde regio van herkomst, kan hij dan ook niet worden bijgetreden.

Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel en levensomstandigheden. Hij wijst erop dat hij zijn dorp zelden of nooit verliet, dat hij nog zeer jong is en dat informatie in Afghanistan niet op zelfde wijze circuleert als in België. Bij zijn beoordeling, en in het bijzonder bij de beoordeling afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde

van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten. *In casu* zijn er geen specifieke elementen voorhanden waardoor er voor verzoeker sprake zou kunnen zijn van een kwetsbaar profiel. Verzoeker verklaarde dat hij tot de achtste graad naar school is geweest (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), zodat kan worden aangenomen dat hij naar Afghaanse normen geenszins laaggeschoold is en dat hij in contact kwam met anderen waardoor hij in de mogelijkheid was kennis te vergaren over zijn leefomgeving. Hoger is reeds komen vast te staan dat aan verzoekers voorgehouden leeftijd geen geloof kan worden gehecht. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker relatief jong is, kan hij niet als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om een gedegen kennis te hebben van de omgeving waarin hij beweert zijn hele leven tot aan zijn vertrek naar België te hebben gewoond en er doorleefde, coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen over te kunnen afleggen. De loutere bewering dat informatie in Afghanistan voornamelijk circuleert via *“het horen zeggen”*, verhindert niet dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een opgeleide persoon, die bovendien de oudste zoon van het gezin is, een gedegen kennis heeft van de directe leefomgeving waarin hij beweert zijn hele leven tot aan zijn vertrek naar België te hebben gewoond. Dat verzoeker zelden of nooit buiten zijn eigen dorp kwam, is eveneens een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien onverzoenbaar is met zijn verklaring dat hij naar school ging in het districtscentrum omdat er in het dorp Char Qala geen school is en dat hij ook voor grote inkopen naar het districtscentrum ging (*ibid.*, p. 12 en 13). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij informatie vernam via de dorpsouderen (*ibid.*, p. 18 en 22), zodat eens te meer kan worden aangenomen dat hij wel degelijk in staat is om een doorleefde kennis op te doen van zijn beweerde regio van herkomst. Gelet op de verregaande impact van de veiligheidssituatie op het dagelijks leven van de lokale inwoners, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van het reilen en zeilen in zijn beweerde regio van herkomst.

Bovendien kan aan verzoekers voorgehouden profiel van landbouwerszoon geen geloof worden gehecht. Vooreerst is het in de context van de rurale Afghaanse samenleving niet aannemelijk dat verzoeker als oudste zoon van het gezin niet zou zijn betrokken geweest bij de beweerde landbouwactiviteiten van zijn vader. Verzoeker wist zelfs niet te vertellen waar zijn vader de overschot van de opbrengst van zijn landbouwactiviteiten verkocht of hoeveel zijn vader hiermee verdiende (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Dit klemt des te meer daar verzoekers kennis van andere landbouwactiviteiten in zijn beweerde regio van herkomst gebrekkig is. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker zich af in welke hoedanigheid de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat men geen landbouwer hoeft te zijn om te weten welke gewassen er in de regio worden verbouwd aangezien de commissaris-generaal *“noch ter plaatse is geweest, noch enige kennis heeft van het reële dagelijkse leven van de bevolking van het dorp van verzoeker”*, waarbij hij opmerkt dat *“algemene rapporten die dit bespreken (...) hiervoor ONVOLDOENDE (zijn)”*. De Raad wijst erop dat verzoeker beweert de oudste zoon van een landbouwer te zijn, zodat van hem wel degelijk een meer dan gemiddelde kennis over de landbouwactiviteiten in zijn beweerde regio van herkomst kan worden verwacht. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de bewering dat hij zelf niet was betrokken bij de landbouwactiviteiten van zijn vader, *quod non*, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker een doorleefde kennis heeft van de landbouwactiviteiten in zijn beweerde regio van herkomst. Wanneer hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar de gewassen die in zijn district (waartoe uiteraard ook het dorp Char Qala dient te worden gerekend) worden verbouwd, vermeldt verzoeker dat hij maïs, aardappelen, bloemkolen en tomaten zag (*ibid.*, p. 10). Uit de beschikbare informatie (adm. doss., stuk 16, map met ‘landeninformatie’) blijkt evenwel dat in het district Qarghayi ook druiven, granaatappels, walnoten en katoen worden verbouwd. Dat verzoeker deze gewassen niet vermeldt, vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel van oudste zoon van een landbouwer. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt zelf niet ter plaatse te zijn geweest en geen kennis te hebben van het dagelijks leven van de dorpingen in Char Qala en waar hij meent dat algemene rapporten onvoldoende zijn om een beeld te krijgen van de landbouwactiviteiten in het district Qarghayi, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk betoog is niet ernstig en doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Tevens wordt vastgesteld dat verzoekers kennis van de Afghaanse kalender gebrekkig is:

*“De opmerking doorgestuurd na het persoonlijk onderhoud inzake het antwoord op de vraag wat de vijfde maand is van de Afghaanse kalender is een post-factum correctie waarmee u niet kan aantonen over voldoende kennis te beschikken van de Afghaanse kalender (CGVS p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers foutief verklaard dat de vijfde maand saur was, om dit nadien te corrigeren naar, alweer foutief, saratan.”*

Dit motief wordt door verzoeker volledig ongemoeid gelaten. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers bewering afkomstig te zijn uit een landbouwersgezin.

Gezien het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke profiel en achtergrond. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden jeugdige leeftijd, noch aan zijn profiel als oudste zoon van een landbouwer. Aangezien verzoeker deze elementen aanvoert ter verklaring/verschoning van zijn gebrekkige kennis van zijn beweerde regio van herkomst, doen deze elementen dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit het dorp Char Qala in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Verder kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate kwetsbaar profiel heeft dat hij niet in staat kan worden geacht om eenvoudige vragen te beantwoorden over de geografie, gebeurtenissen, prominenten en veiligheidsincidenten in zijn beweerde regio van herkomst. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker eenvoudige, open vragen werden gesteld waarmee werd gepeild naar een doorleefde, gedegen kennis over zijn beweerde regio van herkomst. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij beweert dat de vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet of onvoldoende aan zijn persoonlijke situatie waren aangepast. Verzoeker laat bovendien na concrete elementen aan te reiken die volgens hem alsnog zouden kunnen aantonen dat hij wel degelijk een afdoende kennis heeft om zijn herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, wat geen dienstige argumentatie is tegen de motieven in de bestreden beslissing inzake deze verklaringen.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zijn geografische kennis van zijn beweerde regio van herkomst gebrekkig is, wijst verzoeker erop dat hij zelden of nooit zijn dorp verliet, dat hij nog zeer jong was toen hij Afghanistan verliet en dat niet kan worden verwacht dat hij zou antwoorden volgens een *“objectieve toetsing”* die volgens hem door de commissaris-generaal wordt gehanteerd. Hij meent dat hem verschillende vragen werden gesteld over onderwerpen die hij niet kent, terwijl volgens hem niet werd gevraagd naar zaken die hij wél kent. Tevens vraagt verzoeker zich af in welke hoedanigheid de commissaris-generaal kan beweren dat Gamberi alom bekend is terwijl hij *“noch ter plaatse is geweest noch effectief weet wat alombekend is bij de plaatselijke bevolking en wat niet”*. Verzoeker voert verder aan dat geen rekening werd gehouden met de geografische kennis waarover hij wél beschikt. Wat betreft *“natuurlijke incidenten”* zoals overstromingen merkt verzoeker het volgende op:

*“Verzoeker geeft antwoorden op zijn manier en in zijn eigen woorden. Verwerende partij acht dit niet voldoende maar vergeet dat verzoeker zijn land verliet wanneer hij 17 jaar oud was (volgens zijn verklaringen) en zeer jong was wanneer deze natuurlijke incidenten plaatsvonden. Men kan niet verwachten van en tiener dat hij een wetenschappelijke analyse vergt over de natuurlijke incidenten die in zijn jeugd plaatsvonden, wat de exacte oorzaken waren, de gevolgen enz.”*

Wat betreft de dam stelt verzoeker dat hij de vragen hierover niet begreep en *“zich enkel en alleen refereert naar zijn dorp”*. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een tekening van zijn dorp (stuk 3).

De Raad wijst erop dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zijn beweerde jeugdige leeftijd of zijn voorgehouden levensomstandigheden in zijn beweerde regio van herkomst (waaronder de bewering dat hij zelden of nooit zijn dorp verliet) om zijn gebrekkige kennis van deze regio te verklaren of te verschonen. Zoals tevens hoger reeds gesteld, blijkt uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat aan verzoeker op het CGVS eenvoudige, open vragen werden gesteld om te peilen naar een doorleefde, gedegen kennis over zijn beweerde regio van herkomst. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal enige *“objectieve toetsing”* of andere gestandaardiseerde maatstaven zou hebben gebruikt waaraan een verzoeker om internationale bescherming zou moeten voldoen om zijn voorgehouden herkomst aannemelijk te kunnen maken. De motieven in de bestreden beslissing zijn in de eerste plaats gebaseerd op verzoekers eigen antwoorden en verklaringen. De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst voorts geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd, schragen en spreken zich dus niet – in positieve of negatieve zin – uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

Uit de uitgebreide en pertinente motieven in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers geografische kennis van zijn regio van herkomst wel degelijk gebrekkig is. Zo weet verzoeker verschillende plaatsen in en rond het district Qarghayi niet te situeren, kent hij de naam van het districtscentrum en het provinciecentrum niet, is hij er aanvankelijk niet van op de hoogte dat in het nabijgelegen Gamberi één van de grootste militaire basissen voor buitenlandse troepen in Afghanistan is gelegen, is zijn kennis over Darunta gebrekkig terwijl dit blijkens de beschikbare informatie (zie adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie') een belangrijke plaats is op het vlak van elektriciteitsvoorziening, mobiliteit en irrigatie in de regio, laat zijn kennis over een voor de regio belangrijke dam te wensen over, blijken zijn verklaringen over de rivieren in zijn beweerde regio van herkomst onjuist en gebrekkig en is hij evenmin op de hoogte van de werken die werden opgezet om de impact van de overstromingen in de regio te beperken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat "*indien verwerende partij absoluut dorpsnamen wou horen, diende zij hier ook verder over te vragen en dit te specificeren, wat bij het lezen van het verhoorverslag niet het geval is*", wordt erop gewezen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk naar dorpen werd gevraagd (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Waar hij verder stelt dat hem werd gevraagd een weg uit te leggen die hij niet kent maar niet te vragen naar wegen die hij wel kent, laat verzoeker na *in concreto* te duiden welke weg(en) hij niet of wel kent. Tevens laat hij na uiteen te zetten op welke wijze zijn kennis van de wegen die hij wel kent alsnog zou aantonen dat hij wel degelijk afkomstig is van het dorp Char Qala in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Dat hij bij het uitleggen van de weg van zijn dorp naar het districtscentrum persoonlijke referenties gebruikt, zoals verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij slechts één dorp kan noemen op deze weg terwijl er blijkens de beschikbare informatie (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie') meerdere dorpen tussen Char Qala en het districtscentrum van Qarghayi zijn gelegen. Aangezien verzoeker verklaart dat hij in dit districtscentrum naar school ging, kan wel degelijk worden verwacht dat hij meer dan één dorp kan benoemen, *quod non*.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie') dat in Gamberi één van de grootste militaire basissen voor buitenlandse troepen in Afghanistan is gelegen. Gelet op de verregaande impact die dit kan hebben op de veiligheidssituatie en bijgevolg op het dagelijks leven van de lokale inwoners, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker hierover enige informatie heeft, *quod non*. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt zelf niet ter plaatse te zijn geweest en geen kennis te hebben van wat alom bekend is bij de plaatselijke bevolking en wat niet, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Een dergelijk betoog is allerminst ernstig en doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Wat betreft de overstromingen in verzoekers beweerde regio van herkomst, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, geenszins van verzoeker wordt verwacht dat hij een wetenschappelijke analyse maakt van de natuurrampen die in zijn beweerde regio van herkomst zijn voorgekomen. Aangezien hij beweert afkomstig te zijn van een landbouwfamilie (zie echter *supra*) en gelet op de verregaande impact van deze overstromingen op de landbouwactiviteiten in zijn beweerde regio van herkomst (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie'), kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker hierover doorleefde, gedetailleerde verklaringen kan afleggen, *quod non*. Dat verzoeker de vragen over de dam niet zou hebben begrepen, blijkt geenszins uit de notities van het persoonlijk onderhoud, volgens dewelke verzoeker op de vraag of er een dam is in zijn regio antwoordde dat er geen waterdam is en vervolgens, gevraagd of hij wel weet wat een waterdam is, antwoordde dat dat is om water tegen te houden (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk begreep waarover de vragen gingen.

Dat verzoeker zich tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben "*ingespannen*" om bepaalde zaken op te zoeken om een juist antwoord te geven en een optimale medewerking te "*tonen*", vormt een bijkomende indicatie dat de kennis die hij wél tentoonspreidt een ingestudeerd karakter heeft. Hetzelfde geldt voor waar hij opmerkt dat hij zelden of nooit buiten zijn dorp kwam en de andere plaatsen slechts bij naam kende zonder er ooit te zijn geweest. Er kan immers niet worden ingezien waarom iemand de naam van een plaats in zijn onmiddellijke leefomgeving zou kennen zonder er enige andere informatie over te kunnen verschaffen.

Wat betreft de tekening die verzoeker maakte van zijn dorp (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Bovendien kan een dergelijke tekening niet worden beschouwd als een objectief bewijsstuk van verzoekers herkomst uit dat dorp en is de tekening hoe dan ook geenszins van aard om op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen.

Gezien het voorgaande stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze motiveert dat verzoekers geografische kennis over zijn beweerd regio van herkomst gebrekkig is. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op deze motivering.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij het dorp Farmankhel niet weet liggen en dat hij er nog nooit is geweest, zodat hij zich afvraagt hoe hij kennis zou kunnen hebben van de incidenten die er plaatsvonden, zoals het incident met het besmette drinkwater. Verzoeker meent dat hij wel degelijk over enige socio-politieke kennis over zijn beweerd regio van herkomst beschikt, maar dat die niet wordt benadrukt in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze wordt gemotiveerd dat verzoekers kennis van gebeurtenissen, de prominenten en de veiligheidsincidenten te wensen overlaat. Waar verzoeker opmerkt dat hij het dorp Farmankhel niet kan situeren en dat hij er nog nooit is geweest zodat hij niet op de hoogte kan zijn van het drinkwaterincident dat er zich voordeed, wordt erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Hoger is reeds komen vast te staan dat verzoekers bewering dat hij zelden of nooit buiten zijn dorp kwam onvoldoende is om op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Tevens werd reeds vastgesteld dat verzoeker naar school ging in het districtscentrum en dat hij contacten had met de dorpsouderen. Bovendien laat verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn kennis over de prominenten en de veiligheidssituatie in zijn beweerd regio van herkomst volledig ongemoeid. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan nogmaals worden herhaald dat de motiveringsplicht in hoofdte van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd herkomst uit het dorp Char Qala in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich aldaar volgens verzoeker zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen in Afghanistan, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat (i) verzoeker niet de volledige naam kan zeggen van de klasgenoot die hem zou hebben willen overtuigen tot de taliban toe te treden, dat (ii) verzoeker niet kan verduidelijken op welke wijze het gerucht zou zijn ontstaan dat zijn klasgenoot zich had aangesloten bij de taliban, dat (iii) het bevreemdend is dat verzoeker zomaar en schijnbaar zonder veel nadenken akkoord ging om zijn vroegere klasgenoot te spreken, dat (iv) het niet geloofwaardig is dat men verzoeker op zijn simpele vraag gewoon weer zou hebben laten gaan, en dat (v) verzoekers bewering dat hij eveneens gezocht werd door de autoriteiten omdat zij vermoeden dat hij ook bij de taliban was gegaan eveneens weinig geloofwaardig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing als volgt uitgebreid toegelicht:

*“Verschillende opmerkingen zetten de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vluchtmotieven nog meer op de helling. Vooreerst kan u niet de volledige naam zeggen van Ali, uw klasgenoot, terwijl u beweerd al sinds de derde of vierde graad met hem te hebben samen gezeten (CGVS p. 25). Verder blijkt u in een eerdere verklaring ook een andere naam te hebben gegeven voor deze klasgenoot: tijdens uw verklaring voor bureau Minteh van de Dienst Vreemdelingenzaken noemde u hem Ahmad (zie fiche niet-begeleide minderjarige Minteh). U hiermee geconfronteerd houdt u vol de naam Ali te hebben gezegd (CGVS p. 30). Of Ali ook met andere klasgenoten over de taliban sprak weet u niet, zegt u (CGVS p. 26). U gevraagd wat Ali allemaal tegen u dan zei over de taliban kan u niet veel uitweiden. U herhaalt alleen dat hij zei dat hij een talibanregime wou, dat de overheid slecht was.*

*Verder geeft u aan dat na zijn verdwijning het gerucht de ronde deed dat hij zich aangesloten had bij de taliban (CGVS p. 27). De vraag rijst hoe dit gerucht ontstaan zou zijn in de door u geschetste lokale*

context. Immers beweerde u dat niemand op school wist dat Ali een aanhanger was van de taliban, u was de enige met wie hij hierover sprak. Er was ook niemand van zijn familie die aangesloten was bij de taliban (CGVS p. 26). Ondanks zijn verdwijning, die blijkbaar uitzonderlijk was in het dorp, zou ook niemand van zijn familie hem gaan zoeken zijn zo beweerde u (CGVS p. 27). U gaf als reden dat dit was omdat er al geruchten waren dat hij bij de taliban was gegaan; gevraagd of de familie van Ali via de dorpsouderen dan misschien met de taliban had gesproken over de locatie van Ali gaf u weerom een weinig afdoend antwoord, namelijk dat de dorpsouderen niet wisten waar of bij wie Ali was.

Eveneens bevreemdend is dat u zomaar en schijnbaar zonder veel nadenken akkoord ging om Ali te spreken toen deze na zijn terugkeer via de mullah van de moskee die boodschap aan u had laten overbrengen (CGVS p. 27). U gevraagd wat er toen door uw hoofd ging zei u alleen dat u akkoord was. U nogmaals gevraagd wat u toen dacht gezien de geruchten over de taliban, antwoordde u alleen dat hij u misschien over iets wou spreken. Men zou toch een voorzichtigere reactie van u hebben kunnen verwachten, u wist immers dat Ali geneigd was bij de taliban te gaan, hij was zes maanden verdwenen en in die periode deed het gerucht de ronde dat hij bij de taliban was toegetreden (CGVS p. 27-28). Dat u dan zomaar akkoord gaat hem in uw eentje te gaan spreken, zonder dat u hierover blijkbaar veel vragen had, is opmerkelijk en komt weinig doorleefd over.

Er kan gezien dit alles dan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring vervolgens meegenomen te zijn naar een plek in Alingar, waar verschillende mujahedin en talibanleiders aanwezig waren en waar u geïndoctrineerd zou zijn om mee te doen aan de jihad (CGVS p. 28). Bovendien rijst de vraag waarom Ali eigenlijk u had uitgekozen om mee te gaan voor jihad: u was niet bepaald de meest overtuigde aanhanger van de taliban, zelfs integendeel, en Ali wist dit ook (CGVS p. 26). Het is in deze context des te ongeloofwaardiger dat u uiteindelijk na tien dagen weer naar huis mocht gaan. U zegt zelf dat Ali en de taliban u onder dwang meegenomen hadden: u diende in een wagen plaats te nemen en zich te bukken, de mannen in de auto waren gewapend (CGVS p. 28-29). Op een simpel verzoek van uwentwege om naar huis te mogen gaan stemde Ali hier blijkbaar mee in. De andere taliban zouden zelfs niet eens gereageerd hebben op uw vraag om weer naar huis te mogen gaan. Dat het geen probleem was voor hen dat u weer naar huis ging, ondanks het feit dat u hun verblijfplaats kende en dat u getuige was geweest van een onthoofding van militairen door de taliban houdt geen steek. U kon immers makkelijk nadien naar de autoriteiten stappen om hen te verklikken. Dat Ali u enkel zou gezegd hebben dat u met niemand erover mocht praten en zeker geen klacht mocht indienen, maar u toch gewoon weer zou hebben laten gaan, is aldus weinig geloofwaardig.

Uw bewering dat u eveneens gezocht werd door de autoriteiten omdat zij het vermoeden koesteren dat u ook bij de taliban was gegaan is eveneens weinig geloofwaardig. Uw vader ging melding doen van uw verdwijning en zou toen vernomen hebben dat u ervan verdacht werd bij de taliban te zijn gegaan (CGVS p. 29-30). Uw vader zou echter ook niet toen of later geprobeerd hebben het vermoeden van de overheid te ontkrachten, wat wel bijzonder vreemd is gezien u zijn zoon bent. Hij zou enkel aan de autoriteiten, wanneer ze langskomen op zoek naar u, zeggen dat hij niet weet waar u bent, meer niet (CGVS p. 30). Verder weet u ook niet of Ali of de taliban nog naar het dorp zijn teruggekeerd na uw vertrek, of wat met Ali zou gebeurd zijn. Nochtans hebt u nog regelmatig contact met uw vader. Bovendien had Ali ermee gedreigd u en uw ganse familie te vermoorden indien u naar de autoriteiten zou stappen. Uw vader woont nog steeds met de rest van het gezin in het dorp, en er lijken zich geen verdere problemen te hebben voorgedaan met de taliban, behalve dat de overheid af en toe nog naar u komt vragen. Dat de taliban uw familie nu zomaar met rust laten komt ten zeerste ongeloofwaardig over, immers kunnen ze na uw ontsnapping helemaal niet weten dat u of uw familie hen niet zou verraden hebben (CGVS p. 4). Gezien voorgaande opmerkingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit algemene rapporten en te beweren dat onvoldoende vragen werden gesteld. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk moet maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie hiertoe niet volstaat. Voorts laat verzoeker na *in concreto* te duiden welke vragen volgens hem nog hadden moeten worden gesteld en/of welke bijkomende informatie hij met betrekking tot zijn vluchtmotieven nog had willen verschaffen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij een vrees voor vervolging kent naar aanleiding van zijn verblijf in België waardoor hij zich zou hebben aangepast aan de Belgische maatschappij, komt hij opnieuw niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie. Aldus maakt hij niet *in concreto* aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging louter omwille van zijn verblijf in België.

Mede gelet op het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*"De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien de voorgaande vaststellingen de appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. De kopie van de taskara waaruit uw correcte leeftijd en herkomst moeten blijken volstaat niet. Vooreerst kunnen documenten an sich de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas niet herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het kracht bijzetten van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas. Bovendien legt u enkel een kopie neer van de taskara, terwijl aan een kopie die makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te fabriceren is maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Daarnaast verwijst het CGVS nogmaals naar de informatie betreffende frauduleus verkregen documenten. De enveloppe en poststuk kunnen hoogstens aantonen dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Het attest van een aanvraag tot consultatie bij een psychiater is geen bewijs van psychomedische problemen aangezien het slechts een aanvraag is tot een afspraak. Van uw aangehaalde psychologische en fysieke problemen legt u geen enkel attest neer."*

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog dat de commissaris-generaal zijn verzoek om internationale bescherming eenzijdig heeft geanalyseerd en dat de bestreden beslissing "heel partiaal" is, doch brengt, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of niet volledig zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande wordt vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Wel wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd, en maakt verzoeker, zoals hoger werd vastgesteld niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Qarghayi in de provincie Laghman, noch uit een gebied in

Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN